

Warszawa, 23 marca 2020 r.

BAS-WAPM-620/20
TRYB PILNY

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o pomocy przedsiębiorcom w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego SARS-COV-2
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Borys Budka)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Poselski projekt ustawy określa zasady udzielania zwolnień z obowiązku płatności składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczek na podatki dochodowe w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. Zwolnienia przyznawane są przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, ze zm., dalej: ustawa) na poniżej wskazanych zasadach.

Płatnicy składek na ubezpieczenie społeczne będący przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy zostają zwolnieni z obowiązku płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, o których mowa w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266 ze zm.). Zwolnienie to ma przysługiwać przedsiębiorcom, którzy nie prowadzą działalności lub odnotowali spadek przychodów w wysokości co najmniej 20% w porównaniu do średniomiesięcznego przychodu osiągniętego w 2019 r. na skutek oraz w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. W celu uzyskania zwolnienia przedsiębiorcy zobowiązani są złożyć oświadczenie (również drogą elektroniczną) do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o fakcie

odnotowania spadku przychodów w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego (art. 2 ustawy).

W okresie trwania stanu zagrożenia epidemicznego, spowodowanego rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2, osoby fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy zwalnia się obowiązkowi płacenia zaliczek na podatek dochodowy, o którym mowa w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm., dalej: ustawa o PIT). Natomiast osoby prawne, w powyżej wskazanym okresie, zwalnia się z obowiązkowi płacenia zaliczek na podatek dochodowy, o którym mowa w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019, poz. 865, ze zm., dalej: ustawa o CIT)¹. Ustanawiane zwolnienia podatkowe dotyczą również zaliczek na, odpowiednio PIT i CIT, płaconych przez osoby fizyczne i osoby prawne jako płatnicy (art. 3 ust. 1 i 2; art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy).

Prawo do ustanawianych zwolnień podatkowych ma przysługiwać, odpowiednio, osobom fizycznym będącym przedsiębiorcom – z PIT i osobom prawnym – z CIT. Warunkami skorzystania z tych zwolnień jest to, aby osoby te, w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2: 1) nie mogły prowadzić działalności gospodarczej lub b) prowadziły tę działalność w ograniczonym stopniu, ze względu na zakazy wprowadzone w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego oraz nastąpił spadek ich przychodów w rozumieniu odpowiednio, ustaw o PIT i CIT, w wysokości co najmniej 20%, w porównaniu do ich średniomiesięcznych przychodów osiągniętych w 2019 r. (art. 3 ust. 3 i art. 4 ust. 3 projektu ustawy). W celu uzyskania zwolnienia podatkowego uprawnione do tego osoby fizyczne i osoby prawne składają oświadczenia do właściwych organów podatkowych. Oświadczenia te mogą być składane w postaci elektronicznej (art. 3 ust. 4 i art. 4 ust. 4 projektu ustawy). W myśl art. 3 ust. 5 i art. 4 ust. 5 projektu ustawy, ustanawiane zwolnienia stanowią pomoc *de minimis*.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać do dnia odwołania na terenie RP stanu zagrożenia epidemicznego, w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze RP stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 433) (art. 5 i 6 ustawy).

¹ Opinia opiera się na założeniu, że odwołania przyjęte w art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy do ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm.) powinny być odwołaniami do ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019, poz. 865, ze zm.).

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy uwzględnić art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustalające zasady przyznawania pomocy przedsiębiorstwom przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w TfUE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych, w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim wpływa na wymianę handlową. Zgodna z rynkiem wewnętrznym jest pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi (art. 107 ust. 2 lit. b TfUE)².

Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swoich uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeżeli uzna, że plan nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, wszczyna niezwłocznie procedurę wyjaśniającą. Państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej w trybie rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 248 z 24.9.2015, s. 9).

Wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy, na gruncie polskiego prawa krajowego, ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, ze zm.). Stosownie do art. 12 ust. 1 tej ustawy, projekty programów pomocowych (programem pomocowym jest np. projekt ustawy przewidujący udzielanie pomocy publicznej) wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK). Opinie te zawierają m.in. stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, stanowisko w sprawie zgodności pomocy publicznej ze rynkiem wewnętrznym, propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. Podmioty właściwe do wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii określa art.

² Na stronach internetowych Komisji Europejskiej pojawiła się informacja dotycząca pomocy publicznej udzielanej w związku z COVID-19. Komisja stwierdza w niej, że w związku z rozprzestrzenianiem się ww. wirusa, które może mieć znaczny wpływ na gospodarkę, niektóre państwa członkowskie rozważają lub już ogłosiły środki wsparcia dla obywateli i spółek. Niektóre z tych środków wsparcia mogą stanowić pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE. Komisja oferuje państwom członkowskim pomoc w zakresie konsultacji planowanych środków. http://ec.europa.eu/competition/state_aid/what_is_new/covid_19.html (dostęp 23.3.2023 r.).

13 ustawy – z wnioskiem takim występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego. Natomiast w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (art. 16a ustawy), o opinię i przekazanie do Komisji projektu, w celu dokonania jego notyfikacji, występuje organ właściwy na podstawie Regulaminu Sejmu. Organem tym jest Marszałek Sejmu (art. 10 ust. 1 pkt 10a regulaminu Sejmu). Wniosek jest kierowany do Prezesa UOKiK. Decyzję w sprawie dokonania notyfikacji podejmuje, po zapoznaniu się z opinią Prezesa UOKiK, Rada Ministrów (art. 16 ust. 2 ustawy). Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE w Brukseli, dokonuje notyfikacji projektu programu pomocowego, czyli przekazuje Komisji projekt ustawy, by Komisja mogła dokonać oceny planowanej pomocy ze rynkiem wewnętrznym.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projektowana ustawa zmierza do ustanowienia prawa do zwolnień z obowiązku płatności składek na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczek na CIT i PIT. Zwolnienia te mają przysługiwać przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy – Prawo przedsiębiorców, w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2. Regulacje te należy poddać analizie pod kątem zgodności z art. 107 ust. 1 TfUE ustalającym reguły przyznawania pomocy przedsiębiorcom przez państwa członkowskie. W myśl orzecznictwa Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE), pomoc udzielona przez państwo członkowskie przedsiębiorcy jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, jeżeli spełnia cztery przesłanki: 1) pomoc została udzielona przez państwo członkowskie lub przy użyciu jego zasobów, 2) pomoc stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść, 3) pomoc ma charakter selektywny, 4) pomoc grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie³.

Ad 1) Projekt ustawy zmierza do ustanowienia prawa do zwolnień od uiszczania obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczek na CIT i PIT. Udzielana mocą projektu ustawy pomoc polega na rezygnacji przez państwo z uzyskiwania od przedsiębiorców środków finansowych, pobieranych od nich obowiązkowo i zasilających finanse publiczne. Pierwsza z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc spełniona. Wsparcie, o którym mowa w projekcie, jest udzielane przez państwo członkowskie.

³ Wyrok TSUE z 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, *Altmark*, EU:C:2003:415; wyrok SPI z 22 lutego 2006 r. w sprawie T-34/02 *EURL Le Levant 001 i in. przeciwko Komisji*, EU:T:2006:59.

Ad 2) Zgodnie z orzecznictwem TSUE pojęcie przedsiębiorstwa jest rozumiane szeroko i obejmuje wszystkie podmioty uczestniczące w działalności gospodarczej (rozumianej jako oferowanie towarów lub usług na rynku wewnętrznym⁴), niezależnie od ich formy organizacyjnej i prawnej oraz źródeł finansowania⁵. Bez wątpienia ustanawiane mocą projektowanej ustawy zwolnienia są dla przedsiębiorstw korzystne. Przedsiębiorstwa nie będą bowiem musiały uiszczać obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne ani zaliczek na podatek CIT i PIT. Druga z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc również spełniona.

Ad 3) W myśl orzecznictwa TSUE pomoc udzielana przedsiębiorstwom przez państwa ma charakter selektywny, jeżeli sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi, które znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie stanowią natomiast pomocy korzyści stosowane bez rozróżnienia do wszystkich podmiotów⁶. Okoliczność, że liczba przedsiębiorstw, które mogą domagać się przyznania pomocy, jest bardzo znacząca, czy też, że przedsiębiorstwa te należą do różnych sektorów, nie wystarcza by wykluczyć selektywny charakter pomocy.

Z przepisów projektowanej ustawy wynika, że ustanawiane zwolnienia będą udzielane przedsiębiorcom, w rozumieniu ustawy – Prawo przedsiębiorców, którzy spełnią ustalone w projekcie ustawy wymogi dotyczące niemożliwości prowadzenia działalności gospodarczej ze względu na stan zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 lub ograniczenia zakresu jej prowadzenia, skutkującego obniżeniem średniomiesięcznego przychodu o co najmniej 20% w porównaniu do średniomiesięcznego przychodu osiągniętego w 2019 r. Oznacza to, że pomoc – w postaci takich samych zwolnień ze składek na ubezpieczenia społeczne i zwolnień podatkowych od CIT i PIT – ma być udzielana, w myśl projektu ustawy, bardzo różnym grupom przedsiębiorców spełniającym projektowane wymogi. W myśl projektu, prawo do zwolnień ma przysługiwać zarówno przedsiębiorcom, którzy nie prowadzą działalności gospodarczej ze względu na stan zagrożenia epidemicznego, jak i przedsiębiorcom, którzy tego rodzaju działalność prowadzą. Natomiast w grupie przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą, zwolnienia mają przysługiwać tym, których przychód, w rozumieniu ustaw podatkowych, spadł o co najmniej 20%. Prawo do zwolnień nabędą zatem przedsiębiorcy, których miesięczne straty – liczone

⁴ Wyrok TSUE z 18 czerwca 1998 r. w sprawie C-35/96 *Komisja p. Republice Włoskiej*, EU:C:1998:303, pkt 36.

⁵ Wyrok TSUE z 23 kwietnia 1991 r. w sprawie C-41/90 *Höfner i Elser*, EU:C:1991:161, pkt 21.

⁶ Wyrok TSUE z 15 listopada 2011 r. w sprawach połączonych C-106/09 P i C-107/09 *Komisja (C-106/09 P) i Królestwo Hiszpanii (C-107/09 P) p. Government of Gibraltar i Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej*, EU:C:2011:732, pkt. 73–75.

kategorią spadku przychodów – wynoszą od 20% do 99%. Prawa do zwolnień nie nabędą natomiast przedsiębiorcy, których straty były niższe niż 20%. Uznać zatem można, że z projektowanych zwolnień będą mogli korzystać wyłącznie niektórzy przedsiębiorcy. Projekt ustawy kieruje pomoc do wybranych kategorii przedsiębiorców. Ustanawiana pomoc ma zatem charakter selektywny.

Ad 4) W odniesieniu do przesłanki groźby zakłócenia lub zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi przyjmuje się w orzecznictwie TSUE, że dla jej zaistnienia nie jest konieczne wykazanie faktycznego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji. Wystarczające jest wykazanie jedynie potencjalnego wpływu pomocy na tę wymianę handlową i zakłócenie konkurencji⁷. Nie jest również konieczne, by przedsiębiorstwa korzystające z udzielanej pomocy uczestniczyły w wewnątrzunijnej wymianie handlowej. Przyznane im korzyści mogą bowiem utrudniać wejście na rynek wewnętrzny danego państwa przedsiębiorcom z innych państw członkowskich lub też wejście na rynek innego państwa. Przyjmuje się, że nawet pomoc o stosunkowo niewielkim zakresie może zostać uznana za wpływającą na wymianę handlową między państwami członkowskimi, jeżeli w sektorze, w którym działają przedsiębiorstwa korzystające z niej, istnieje silna konkurencja.

W świetle przytoczonego orzecznictwa TSUE należy uznać, że istnieje prawdopodobieństwo spełnienia tej przesłanki, gdyż ustalone zwolnienia mogą hipotetycznie zakłócać lub grozić zakłóceniom konkurencji oraz wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W związku z możliwością uznania projektu za projekt programu pomocowego konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej, której pierwszym krajowym elementem jest zaopiniowanie projektu przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta w trybie art. 12 w zw. z art. 16a ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Zgodnie z art. 12 tej ustawy projekty programów pomocowych wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o pomocy przedsiębiorcom w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego SARS-COV-2 jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

⁷ Wyrok SPI z 4 września 2009 r. w sprawie T-211/05 *Republika Włoska p. Komisji*, EU:T:2009:304, pkt 152 potwierdzony wyrokiem TSUE z 24 listopada 2011 r. w sprawie C-458/09 P *Republika Włoska p. Komisji*, EU:C:2011:769.

Projekt może zostać uznany za plan pomocy państwa w rozumieniu art. 108 ust. 3 TfUE. W związku z tym istnieją podstawy do skierowania przez Marszałka Sejmu wniosku do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz do ministra właściwego do spraw rolnictwa o wydanie opinii na podstawie art. 12 w związku z art. 16a ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

Autor:

Justyna Łacny
ekspert ds. legislacji
Biuro Analiz Sejmowych

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 23 marca 2020 r.

BAS-WAPM-621/20
TRYB PILNY

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o pomocy przedsiębiorcom w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego SARS-COV-2 (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Borys Budka) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Poselski projekt ustawy określa zasady udzielania zwolnień z obowiązku płatności składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczek na podatki dochodowe w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. Zwolnienia przyznawane są przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, ze zm., dalej: ustawa – Prawo przedsiębiorców) na poniżej wskazanych zasadach.

Płatnicy składek na ubezpieczenie społeczne, będący przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy, zostają zwolnieni z obowiązku płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, o których mowa w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266, ze zm.). Zwolnienie to ma przysługiwać przedsiębiorcom, którzy nie prowadzą działalności lub odnotowali spadek przychodów w wysokości co najmniej 20% w porównaniu do średniomiesięcznego przychodu osiągniętego w 2019 r. na skutek i w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. W celu uzyskania zwolnienia przedsiębiorcy zobowiązani są złożyć oświadczenie (również drogą elektroniczną) do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o fakcie odnotowania spadku przychodów, w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego (art. 2 ustawy).

W okresie trwania stanu zagrożenia epidemicznego, spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2, osoby fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy zwalnia się obowiązku płacenia zaliczek

na podatek dochodowy, o którym mowa w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm., dalej: ustawa o PIT). Natomiast osoby prawne, w powyżej wskazanym okresie, zwalnia się z obowiązku płacenia zaliczek na podatek dochodowy, o którym mowa w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019, poz. 865, ze zm., dalej: ustawa o CIT¹). Ustanawiane zwolnienia podatkowe dotyczą również zaliczek na odpowiednio PIT i CIT, płaconych przez osoby fizyczne i osoby prawne jako płatnicy (art. 3 ust. 1 i 2; art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy).

Prawo do ustanawianych zwolnień podatkowych ma przysługiwać, odpowiednio, osobom fizycznym będącym przedsiębiorcami – z PIT i osobom prawnym – z CIT. Warunkami skorzystania z tych zwolnień jest to, aby osoby te, w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego spowodowanego rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2: 1) nie mogły prowadzić działalności gospodarczej lub b) prowadziły tę działalność w ograniczonym stopniu, ze względu na zakazy wprowadzone w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego oraz nastąpił spadek ich przychodów w rozumieniu odpowiednio, ustaw o PIT i CIT, w wysokości co najmniej 20%, w porównaniu do ich średniomiesięcznych przychodów osiągniętych w 2019 r. (art. 3 ust. 3 i art. 4 ust. 3 projektu ustawy). W celu uzyskania zwolnienia podatkowego, uprawnione do tego osoby fizyczne i osoby prawne składają oświadczenia do właściwych organów podatkowych. Oświadczenia te mogą być składane w postaci elektronicznej (art. 3 ust. 4 i art. 4 ust. 4 projektu ustawy). W myśl art. 3 ust. 5 i art. 4 ust. 5 projektu ustawy, ustanawiane zwolnienia stanowią pomoc *de minimis*.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać do dnia odwołania na terenie RP stanu zagrożenia epidemicznego, w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze RP stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 433) (art. 5 i 6 ustawy).

Przedmiot projektu uzasadnia przywołanie art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustalające zasady przyznawania pomocy przedsiębiorstwom przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w TfUE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych, w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim

¹ Opinia opiera się na założeniu, że odwołania przyjęte w art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy do ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm.) powinny być odwołaniami do ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019, poz. 865, ze zm.).

wpływa na wymianę handlową. Zgodna z rynkiem wewnętrznym jest pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi² (art. 107 ust. 2 lit. b TfUE).

Projekt ustawy zawiera przepisy objęte prawem UE. Nie zawiera przepisów sprzecznych z prawem UE ani przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o pomocy przedsiębiorcom w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego SARS-COV-2 **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Autor:

Justyna Łacny

ekspert ds. legislacji

Biuro Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

² Na stronach internetowych Komisji Europejskiej pojawiła się informacja dotycząca pomocy publicznej udzielanej w związku z COVID-19. Komisja stwierdza w niej, że w związku z rozprzestrzenianiem się ww. wirusa, które może mieć znaczny wpływ na gospodarkę, niektóre państwa członkowskie rozważają lub już ogłosiły środki wsparcia dla obywateli i spółek. Niektóre z tych środków wsparcia mogą stanowić pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE. Komisja oferuje państwom członkowskim pomoc w zakresie konsultacji planowanych środków. https://ec.europa.eu/competition/state_aid/what_is_new/covid_19.html (dostęp 23.3.2023 r.).